

Eventing-fokkerij
met een visie
levert resultaat op

Mahalia doet waarvoor ze gefokt is

Tekst: Arnout Coppieters | Foto's: Dirk Caremans

"Je moet er absoluut mijn schoonbroer Marc Rigouts bij betrekken", beantwoordt Luc De Busser onze vraag naar een interview over zijn fokproduct Mahalia, in 2020 de beste BWP'er op de WBFSH-ranking voor eventingpaarden. U vraagt, EquiTime draait, en dus werd dit onverwachts -een enkel digitaal probleem niet te na gelaten- een dubbelinterview met Marc Rigouts en Luc De Busser over hun gezamenlijk fokproduct Mahalia en hun visie op de eventing-fokkerij.

De reporter in kwestie -ondergetekende- moet het bij het digitale interview zonder camera stellen en fokker Luc De Busser kampt met microfoonproblemen. De opstart van het dubbelinterview, in deze moderne en uitzonderlijke tijden via Zoom, verloopt niet van een leien dakje. Misschien dat de sneeuw er op deze druilerige zaterdag voor iets tussen zit. Gelukkig werkt de technologie van Marc Rigouts wel naar behoren. Hij steekt van wal. "Luc is inderdaad mijn schoonbroer en toen Mahalia geboren is, stonden een aantal van onze fokmerries bij hem, waaronder de moeder van Mahalia. Daarom staat Luc ook te boek als fokker, maar ik durf wel stellen dat het een gezamenlijk project is of was."

Beste BWP'er

We halen er even nog wat feiten bij. Mahalia is een BWP-merrie geboren in 2012 uit de combinatie van Elvis Ter Putte en de Oldenburgse merrie Cohiba (v. Condrieu xx). Eerst liep de merrie onder het zadel van Kristien Both. Later nam Jarno Verwimp plaats in het zadel. Het is die laatste die de pas 9-jarige merrie vorig jaar reeds op viersterrenniveau uitbracht. Eind 2020 stond de combinatie dan ook te blinken in de top-100 van de WBFSH-ranking voor eventingpaarden, op plaats 70 om exact te zijn. Officieel is Mahalia gefokt bij Luc De Busser uit Borsbeek, maar zijn schoonbroer Marc Rigouts had ook wat in de pap te brokken. Wie de eventingsport een beetje volgt, kent de naam Rigouts natuurlijk al wel. Hij is immers een voormalig olympiër in eventing en was ook coach van de Belgische equipe. Mahalia is tot dusver een van de meest succesvolle fokproducten van De Busser en Rigouts.

Volbloed aan de basis

Het verhaal van Mahalia start op een doordeweekse dag in Duitsland. "Ik kocht de moeder van Mahalia bij Belgische mensen die in Duitsland wonen, maar wiens naam me nu even ontglipt. Die merrie, Cohiba, hadden zij op hun beurt gekocht bij Harry Klugmann, een Duitse eventinglegende," vertrouwt Rigouts ons toe, alvorens hij aan een korte les eventing-genetica begint. "De vader van Cohiba, de volbloed Condrieu is onder meer ook de vader van Marius Voigt-Logistik, die team- en individueel goud haalde op de Olympische Spelen van 2008 (met de Duitse ruiter Hinrich Romeike, nvdr). Ook Cohiba's grootvader, I'm A Star, was een volbloed die in Ierland al heel wat goede eventingpaarden had gegeven. Ik spreek dan over de jaren '70 en '80 van de vorige eeuw. Daarvoor zat dan nog Tomahawk xx die eveneens topbloed voert voor de eventingsport. Kortom, de moeder van Mahalia had de juiste volbloed prestatiegenen in zich. Ze wordt aangegeven als 87,5% volbloed, maar eigenlijk is het meer. Via mijn Ierse connecties heb ik kunnen achterhalen wie de overgrootmoeder van Cohiba is en dat was ook een volbloed," besluit Rigouts.

Luc De Busser.

Blessure

Die goede genen legden Cohiba geen windeieren, want ze imponeerde Rigouts en De Busser met haar capaciteiten. "Het was echt een goed paard. We hadden haar eigenlijk gekocht omwille van haar topafstamming, maar eenmaal onder het zadel bleek ze ook echt goed te springen. Dat samen met haar volbloedgenen, maakte haar zeer geschikt voor de eventing, maar een hoefbeenblessure gooide helaas roet in het eten. Vandaar dat we met haar zijn beginnen fokken."

Hartfalen

De verscheidene gespecialiseerde websites geven slechts één geregistreerde nakomeling van Cohiba, maar dat blijkt niet te kloppen, verduidelijkt Marc Rigouts. "Cohiba is bij ons gekomen toen ze een jaar of zeven-acht was. Ze sprong goed, maar had niet het meeste lef. Bovendien kon ze wel wat vermogen en massa gebruiken. Zodoende kwamen we in eerste instantie uit bij Figo de Muze. Die springt nu op het allerhoogste niveau in Ierland onder de naam Golden Hawk. Uit de combinatie van Cohiba en Figo de Muze werd in 2011 de oudere broer van Mahalia geboren. Dat bleek een zeer goed paard, dat goed kon springen, ook al bleef hij altijd een beetje schraal en achter op zijn leeftijdsgenoten." Luc De Busser vult aan: "Op een bepaald moment heeft mijn dochter hem dan dood teruggevonden in de weide. Hij bleek gestorven aan hartfalen. Dat was een spijtige zaak. Het was ook dankzij mijn dochter Leen dat we voor Figo hadden gekozen, dus we waren er het hart van in."

Altijd al speciaal

Dan verging het de jongere zus beter. In 2011 werd Cohiba immers aangepaard met Elvis Ter Putte, "opnieuw om wat maat, massa en vermogen toe te voegen" aldus de fokkers en dat resulteerde in 2012 in de geboorte van Mahalia. Dat ze speciaal was, bleek al snel. "Het was een braaf veulen, maar ze was wel een

Als 5-jarige zei ik al dat het een paard is om Badminton te lopen.

beetje speciaal", aldus Rigouts, "ook nu nog kan je haar niet dwingen om iets te doen. Ze wil heel veel voor je doen, maar als ze het echt niet ziet zitten, dan wordt het een moeilijke zaak." "Ze was eigenlijk nergens bang van. Als veulen en later ook als jong paard, liep ze altijd zonder enige angst door plassen en als ik haar hier van bij mij thuis naar de weide moest brengen, dan verliep dat ook quasi altijd van een leien dakje. Het was een durver, dus ik dacht toen al dat ze misschien wel aanleg had voor eventing", glimlacht Luc De Busser.

In de hoek

Mahalia groeide voorspoedig op en dus was het tijd om ze zadelmak te maken. "Ze is zadelmak gemaakt door Ive Tonet, dat zal ergens aan het eind van 2015 geweest zijn, misschien begin 2016. Ik herinner me nog dat Ive

vervolg op pagina 40

me belde om te zeggen dat hij had gemerkt dat ze altijd met haar hoofd in de hoek van haar stal stond. Ik maakte me niet direct zorgen, want dat was niets nieuws. Ik denk dat ze een beetje claustrofobisch is ofzo. Het is niet het meest soepele of flexibele paard, niet lichamelijk, maar ook niet mentaal”, vertelt Rigouts.

Gouden combinatie

“Eigenlijk verliep alles daarna heel voorspoedig. Na het zadelmak maken bij Ive, is ze door Kristien Both, die een aantal paarden voor mij reed, verder getraind. Als 5-jarige was ze al heel succesvol. Ze heeft dan de cyclus jonge paarden van LRV meegelopen en ze schopte het zelfs tot in de finale in het Sentower Park. Maar nadien moet er iets gebeurd zijn. Ik weet niet precies wat, maar Mahalia kreeg fysieke problemen. Misschien dat ze iets te veel gedaan had als jong paard en had ze, haar

volbloedgenen indachtig, nog meer tijdig nodig. Ik weet het niet. De klik met Kristien was ook een beetje uitgewerkt en ik was aan het twijfelen wat ik zou doen. Uiteindelijk heb ik dan beslist om ze toe te vertrouwen aan Jarno Verwimp en vanaf dan is het eigenlijk heel snel gegaan. Hij heeft heel snel de juiste balans gevonden tussen de merrie in haar waarde laten en haar toch goed te laten presteren”, looft Rigouts.

Badminton in het vizier

Daarna ging het inderdaad heel snel. Door de fysieke problemen deed Mahalia weinig in haar zesde levensjaar en op het einde van haar zevende levensjaar liep ze al goed op het WK voor jonge eventingpaarden in het Franse Le Lion d'Angers. Nog een jaar later, in 2020, liep ze als 8-jarige al op viersternniveau. “Dat is uiteraard heel mooi, maar er moet nog altijd aan veel dingen gewerkt worden. Zeker

het springen. Het is een heel groot paard en ze lijkt nog altijd een beetje slap. Ik heb het gevoel dat ze eigenlijk nu pas, het afgelopen jaar, tot volle wasdom is gekomen. Mahalia is nog altijd een beetje speciaal. Maar ze wil altijd en ze is heel voorzichtig en competitief. Ik heb er wel altijd in geloofd. Als 5-jarige zei ik al dat het een paard is om Badminton te lopen. Ze heeft de instelling en het galoppeervermogen. Ze loopt en springt heel economisch, wat ideaal is voor de cross. Ik moet wel zeggen dat het voor een groot stuk te danken is aan Jarno dat het paard nu is aangekomen waar ze is.”

Afgerond hoofdstuk

Dat is iets waar ook Luc De Busser met veel plezier naar kijkt. “Door omstandigheden, zeg maar gezondheidsproblemen, heb ik geen paarden meer. Dat is ook de reden dat er na Mahalia geen nakomelingen meer geboren zijn uit Cohiba. De merrie is dan verkocht en ik heb sindsdien geen paarden meer gehad. Ik ben intussen een fervent fietser geworden en een groot supporter van de paarden die ik hier heb gehad of samen met Marc heb gefokt. Ik heb er altijd ontzettend van genoten om ermee bezig te zijn, maar dat is voor mij een hoofdstuk dat is afgerond. Ik denk niet dat ik ooit nog terug ga beginnen fokken. Dat hoeft ook niet. Ik kan nu gewoon supporteren voor

Om eventingpaarden te fokken kan je best (vol)bloed toevoegen via de moeder en daar dan een goed springende warmbloedhengst op zetten.

de paarden die ik samen met Marc gefokt heb of die hier ooit op stal hebben gestaan. Dat is minstens even leuk." Als fokker geeft het veel genoegdoening om een zelf gefokt paard te zien floreren. "Dat is inderdaad leuk, vooral omdat ik toch eventingpaarden wil fokken en daar een bepaalde visie op heb. Helaas moet ik zeggen dat het al vaker niet gelukt is dan wel", lacht Rigouts.

Volbloed met springgenen

Wat mag die fokkerijvisie dan wel zijn? "In het algemeen, in mijn ervaring, kan je om eventingpaarden te fokken best (vol)bloed toevoegen via de moeder en daar dan een goed springende warmbloedhengst op zetten. Dat is het soort hengsten waaraan we in België geen gebrek hebben. Dus als je dan nog een hengst kiest die goed op de merrie in kwestie past, dan kom je al een heel eind. Dat werkt in mijn opinie beter dan een eventinghengst gebruiken op een merrie met te weinig bloed. Het geeft mijns inziens ook betere resultaten dan een volbloedhengst gebruiken op een springmerrie omdat je dan te veel inboet aan springkwaliteit," aldus Rigouts, die er meteen aan toevoegt hoe hij dat zelf in de praktijk brengt. "Ik zoek meestal goede volbloedmerries, dat wil zeggen met prestatiegenen in de steeple chase- of de sprintrennen. Gezondheid, uithouding en goed springen zijn de belangrijkste zaken voor een eventingpaard, dus

met een paard dat spring- en volbloedgenen combineert, kom je al een heel eind. Dressuur is wat je je paard het meest kan aanleren, zo lang je paard goed kan stappen en galopperen. Je kan elk paard dat in balans loopt, leren draven, dus dat is geen onderscheidend criterium voor mij."

Volbloed cruciaal

Vooral het volbloed blijkt doorslaggevend te zijn in de visie van Rigouts. "Het volbloed is cruciaal, zelfs in de korte cross. Het gaat om de mate waarin een paard die intense galopen springsessies zoals die in een cross voorkomen, kan herhalen. Een warmbloed kan dat op zich even goed als een volbloed, maar minder frequent. Een warmbloed zal sneller in het rood gaan, is meer te vergelijken met een sprinter, terwijl een volbloed misschien meer doet denken aan een duursporter. Het uithoudingsvermogen en de rust is wat een goed eventingpaard nodig heeft. Het is een misvatting dat volbloeden nerveuze paarden zijn of moeten zijn. Integendeel, in Ierland bijvoorbeeld worden paarden net geselecteerd op het niet te nerveus zijn. De zenuwachtige paarden gaan immers vaak kapot in training."

Wordt vervolgd

Dat lijkt bij Mahalia wel snor te zitten. "Ik denk dat het een paard is dat nog heel ver kan komen, het vijfsterrenniveau moet haalbaar

Marc Rigouts.

zijn", besluit Rigouts. Luc De Busser voegt er nog aan toe: "Ik hoop dat ik nog vaak kan gaan supporteren, liefst op de allergrootste wedstrijden, wie weet ooit op de Olympische Spelen. Dat zou helemaal mooi zijn."

